

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **A. S.**, nar. ,
státní příslušnost: Moldavská republika,
bytem P. 2494/9 P. 5,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2019, č. j. OAM-128/LE-LE05-LE05-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2019, č. j. OAM-128/LE-LE05-LE05-2016, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu vad předcházejícího správního řízení. Žalovaný podle žalobce nepostupoval v souladu se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zásadami správního řízení, dle kterých je mimo jiné povinen zjistit přesně a úplně skutkový stav věci. Řízení bylo naopak jednostranné a neobjektivní. Žalovaný rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a zákon chybně vyložil.

3. Informace, ze kterých žalovaný vycházel, nebyly podle žalobce aktuální. V Moldavsku žalobci hrozí ohrožení života nebo lidské důstojnosti, dochází tam k porušování lidských práv.
4. Žalovaný vyjádřil s žalobou nesouhlas. Při rozhodnutí zohlednil všechna tvrzení uvedená žalobcem a přihlédl k nim, opatřil si též adekvátní a zcela aktuální podklady. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a žalovaný jej řádně odůvodnil. V průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Žalobce v průběhu správního řízení vyjádřil své obavy související s jeho účastí na politické akci, kdy se obává, že je ve vlasti trestně stíhán. Žalovaný má však za to, že i kdyby tomu tak bylo, nejedná se ještě o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Skutečný úmysl žalobce je dle žalovaného legalizace pobytu, neboť o mezinárodní ochranu požádal až poté, co mu hrozilo vycestování ze země. Pokud žalobce namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu, má žalovaný za to, že je to především žalobce, kdo svým tvrzením podstatně utváří rámec zjišťování skutkového stavu.
5. V podání ze dne 11. 2. 2020 žalobce poukázal na problémy v Moldavsku, spočívající zejména ve stavu vězeňství, zneužívání psychiatrie, destrukce právního státu a správy výkonné moci v mezích zákona. Zároveň požádal o ustanovení tlumočníka, čemuž soud nevyhověl, neboť z obsahu podání není patrné, že by žalobce neovládal český jazyk.
6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. Žalobce k žádosti uvedl, že v Moldavsku jsou nízké mzdy a vysoké ceny. V ČR má přítelkyni, se kterou mají uzavřen hypoteční úvěr, který bude přítelkyně v případě jeho vyhoštění jen s obtížemi splácet.
8. Dále žalobce doplnil, že z hlouposti vstoupil do skupiny Liga ruské mládeže. Nemá sice s politikou nic společného, ale začali se tam angažovat jeho kamarádi, tak se přidal také. Demonstrovali proti Rumunsku a proti spojení Moldavska s Rumunskem. Ve městě spálili nějaké domy, pak je hledala policie, která vyslýchala jeho rodiče, načež žalobce z vlasti utekl. V minulosti používal padělaný rumunský pas na své jméno. Je rozvedený, má syna moldavské státní příslušnosti.
9. Při pohovoru dále dodal, že padělaný pas používal proto, že mu skončila platnost víza a jinak by nesehnal zaměstnání. K uvedeným akcím upřesnil, že se konaly v roce 2013. Žalobce byl údajně zachycen na záběru z demonstrace, kde bylo při ní zapáleno sídlo prezidenta v Kišiněvě. Nyní má z návratu do vlasti strach, obává se, že by byl trestně stíhán a uvězněn. Na otázku, zda měl ve vlasti nějaké konkrétní potíže, žalobce sdělil, že nikoli. V ČR má přítelkyni, chtěl by zde zůstat, v Moldávii je život těžký.
10. Dne 23. 9. 2016 měl žalobce možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, nežádal však žádné jejich doplnění a nevzněl proti nim žádné námitky.
11. V doplňujícím pohovoru žalobce uvedl, že situace se zhoršila. U rodičů žalobce se stále zastavují příslušníci policie, chtěli doručit předvolání žalobce na policii, ale matka poštu nepřevzala. Snažili se také prokázat, že se žalobce účastní akcí v Donbasu, což není možné, jelikož je v ČR. Žalobce se domnívá, že proti Lize ruské mládeže je vedeno trestní stíhání.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Zároveň je názoru, že je trestně stíhán i on sám, v zemi je korupce, je možné ledačos zfalšovat. K dotazu, kdo by měl korumpovat policii, aby žalobce trestně stíhala, však žalobce uvedl, že neví. Svá práva v Moldavsku nijak nehájí, neboť to není možné tím, že je v ČR.

12. Dne 14. 9. 2017 a následně dne 17. 4. 2019 se žalobce seznámil s dalšími podklady pro rozhodnutí, které též nijak nedoplnil, ani proti nim neměl výhrady.
13. Žalovaný vydal dne 25. 4. 2019 rozhodnutí, jímž žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Podle žalovaného žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné se domnívat, že ve vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by mu za ně mohlo ve vlasti hrozit pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce deklaroval, že nemá žádné politické přesvědčení a s politikou nemá nic společného současně však zmínil, že v roce 2013 se účastnil demonstrací v Kišiněvě, kdy z důvodu této účasti se obává trestního stíhání ve vlasti. V této souvislosti žalovaný poukázal na četné rozpory v žalobcově výpovědi během jednotlivých pohovorů, kdy jeho tvrzení byla při každém pohovoru jiná a vzájemně jsou v rozporu. Rovněž žalovaný nenalezl azylově relevantní důvod z hlediska příslušnosti k určité skupině podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Udělení azylu podle § 13 zákona o azylu rovněž není možné, neboť žalobce nesplňuje ústřední podmínku, a sice nemá zde rodinného příslušníka, kterému by byl azyl již udělen. Důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu zde též není, rodinné vazby nelze považovat za azylově relevantní důvod s výjimkou mimořádných případů, kterým rozhodně není, že má žalobce na území ČR přítelkyni, se kterou si vzali hypoteční úvěr, kdy přítelkyně sama nebude schopná jej splácet. Žalovaný neshledal ani možné udělit žalobci doplňkovou ochranu. Ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by žalobci měla při návratu hrozit vážná újma či jiné nebezpečí. Udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu není možné, stejně jako její udělení dle 14b zákona o azylu, kterému brání stejná překážka, jako uložení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, a sice že chybí podmínka uložení, v tomto případě, doplňkové ochrany, rodinným příslušníkům.
14. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
16. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
17. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

18. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
19. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
20. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
21. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
22. Soud úvodem konstatuje, že nenalezl deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a zdůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Tvrzenou nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí soud neshledal.
23. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovedl závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „[j]e třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návěti) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně

výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.“

24. K námitce žalobce, že skutečnosti uvedené žalovaným v odůvodnění rozhodnutí neodpovídají aktuální situaci v Moldávii, soud uvádí, že žalovaný posoudil situaci v zemi původu žalobce zcela adekvátně. Žalovaný si pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace v Moldávii obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Jedná se zejména o zprávy či informace renomovaných organizací, které se zabývají zkoumáním bezpečnostní situace ve světě a stavem dodržování lidských práv, o jejichž odborné úrovni nelze mít pochybnosti.
25. Nelze též pominout skutečnost, že žalobce měl možnost se s podklady seznámit, navrhnout jejich doplnění či vnést proti nim námitky. Žalobce se však k podkladům nijak nevyjádřil a žádné návrhy či námitky neuvedl. Žalovaný vyhodnotil bezpečnostní a politickou situaci v zemi v souladu s opatřenými podklady tak, že návrat žalobce do vlasti je možný.
26. Důvodná není ani námitka žalobce ohledně jednostrannosti a neobjektivnosti řízení. Pokud má žalobce dojem, že žalovaný v rozhodnutí zmiňuje zejména skutečnosti, které jsou v jeho neprospěch, soud se s tímto závěrem neztotožňuje, neboť je to především sám žalobce, kdo uvedl v řízení vzájemně si neodpovídající tvrzení, čímž nutně zapříčinil, že jeho výpověď je nedůvěryhodná a o pravdivosti jím uvedených skutečností lze pochybovat.
27. Žalobce předně v žádosti uvedl výhradně ekonomické důvody, neboť motivem pro její podání měla být špatná ekonomická situace v Moldávii a skutečnost, že v ČR s přítelkyní splácí společně hypoteční úvěr. Teprve později žalobce k žádosti doplnil další důvody. Sdělil, že nemá žádné politické přesvědčení a není politicky aktivní. Zároveň však obratem zmínil svou účast na demonstracích v roce 2013. K dotazům ohledně těchto akcí žalobce vypovídal pokaždé odlišně, kdy vždy uvedl jiný důvod, pro který demonstroval a zároveň ze začátku tvrdil, že při demonstraci byly zapáleny nějaké domy, následně mělo být zapáleno sídlo prezidenta, v poslední z výpovědí zcela popřel, že by došlo k jakémukoli takovému jednání. Žalobce se domnívá, že je ve vlasti trestně stíhán, svá práva tam však nehájí, neboť je v ČR. Žalovaný zmínil ještě celou řadu dalších rozporů. Příkladně lze uvést, že žalobce na jednu stranu tvrdil, že se ve vlasti skrýval, na druhou stranu však též sdělil, že nezaznamenal žádné problémy se státními orgány, což potvrzuje též fakt, že si byl schopen bez problémů obstarat cestovní doklad a z vlasti vycestovat. Soudu tak nezbyvá,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

než dát za pravdu žalovanému, že žalobce svou výpověď vytvořil značně nedůvěryhodný obraz svého azylového příběhu.

28. Žalovaný se zabýval jednotlivými možnostmi udělení mezinárodní ochrany. Adekvátně tomu, co žalobce uváděl ohledně svých politických aktivit, dospěl k závěru, že důvod udělit žalobci azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu zde není, neboť neshledal, že by žalobce vyvíjel činnost, která by mohla založit obavy z pronásledování. Politická aktivita žalobce spočívající v jeho údajné účasti na demonstracích v roce 2013 tuto obavu bez dalšího nezakládá. Žalobce se domnívá, že by mohl být v této souvislosti při návratu do vlasti trestně stíhán. Pomine-li soud fakt, že žalobce mohl zcela bez problémů vlast opustit s platným cestovním dokladem, což svědčí spíše pro nedůvěryhodnost jeho tvrzení, pak i kdyby byl trestně stíhán, neprokázal, že by se nemohl ve vlasti domoci u tamních státních orgánů účinné ochrany proti případnému nezákonnému jednání. Je přitom třeba, aby žalobce takové potíže řešil právě s orgány v zemi původu.
29. K tomu si soud dovoluje odkázat na závěry, které uvedl Nejvyšší správní soud například v usnesení č. j. 7 Azs 340/2019 – 33 ze dne 27. 1. 2020: *„Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že situace ohledně vymahatelnosti práva v Moldávii je problematická. Na druhou stranu je třeba uvést, že ustálená judikatura zdejšího soudu k § 14a zákona o azylu (viz například rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, publikovaný pod 1840/2009 Sb. NSS) vyhrazuje doplňkovou ochranu pouze pro nejvážnější a bezprostředně hrozící ohrožení života a zdraví žadatele o mezinárodní ochranu, což rozhodně není případ stěžovatelem tvrzených obav. Podle tvrzení stěžovatele se v případě vyhrožování ze strany bývalého zaměstnavatele jednalo o ojedinělý skutek a došlo k němu někdy v polovině roku 2017, přičemž zemi původu opustil až v prosinci 2017 a po celou tuto dobu se zdržoval na stejné adrese. Z uvedených skutečností lze dovodit, že ani on sám své potíže nevnímal jako vážné a bezprostředně hrozící ohrožení života a zdraví. Navíc stěžovatel vyhrožování ze strany bývalého zaměstnavatele sice ohlásil na policii, ale nevyčkal výsledku vyšetřování a odjel ze země. Neprokázal tedy, že mu příslušné státní orgány v zemi původu odmítly poskytnout ochranu. V této souvislosti pak lze poukázat i na rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 – 37, v jehož právní větě je uvedeno, že: „Pouhá nedůvěra občana ve státní instituce, zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“*
30. Žalovaný rovněž nedošel k závěru, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit pronásledování z důvodu příslušnosti k určité skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Nebyl nalezen ani důvod pro udělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu, u žalobce nejsou dány žádné důvody zvláštního zřetele hodné. Žalobce má v ČR přítelkyni, pokud však jde o soukromé a rodinné vazby žalobce, k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neudělením mezinárodní ochrany a následným vycestováním může dojít až na výjimky v situaci, kdy by byl zcela znemožněn rodinný život v zemi původu žadatele. Žalobce přitom neprokázal, že by nemohl v Moldávii své vazby realizovat. Mohou se společně s partnerkou přestěhovat do země, kde budou mít oba vyřízeno platné pobytové oprávnění.
31. Pokud jde o argument žalobce, že s přítelkyní mají sjednán hypoteční úvěr, který přítelkyně nebude moci dle žalobce v případě jeho odjezdu splácet, soud jej považuje za zcela nedůvodný. Žalobci nic nebrání, aby se i nadále podílel na splácení úvěru, neboť splátky může hradit převodem na účet i z Moldávie. Taktéž není relevantním důvodem

špatná ekonomická situace v zemi původu žalobce. Ekonomické důvody nemohou být samy o sobě důvodem pro udělení azylu.

32. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94 uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobce legalizaci svého pobytu v ČR provedl tímto způsobem.
33. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s možnostmi udělení doplňkové ochrany dle 14b zákona o azylu, tj. rodinní příslušníci nemají udělenou doplňkovou ochranu. U žalobce nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. a), b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, předpoklady pro udělení podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu zde rovněž nejsou naplněny, neboť vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
34. Tvrzení žalobce o situaci v zemi původu nemají oporu v podkladech shromážděných žalovaným. Přičemž důvodem udělení mezinárodní ochrany nemůže být špatná ekonomická situace, ani pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv, kterou navíc stěžovatel v zemi původu nijak neprojevil (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2003, č.j. 7 Azs 13/2003-40).
35. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. 4. 2020

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.